

Bir önceki yazıda,

“.. akıl cevheri ve irade gücü ile donatılmış olarak bize verilen beden BİZİM KADERİMİZDİR..

Öyle söylenildiği gibi.. ‘içine doğduğumuz EV’ değil”, demiştim.

Farkına varmasak da, hiç düşünmesek de bu dünyada varlığından kurtulamayacağımız tek “şey”, içinde varlığımızı bulmaya, varolmaya çabaladığımız kendi bedenimizdir. Ve de Şehadet Dünyası’nda kaldığımız sürece asla kendisinden ayrı kalamayacağımız bir reel gerçeklik.

Öncelikle gönül ve akıl dünyasından değil; madde dünyasından söz ediyorum.

Allah’ın eşref-i mahlûk makamında yarattığı Kulları olarak..

bizler Gönül Coğrafyamızı da, Zihin/Akıl Coğrafyamızı da, Beden Coğrafyamızı da, Allah’ın izniyle elbette, eğitebilir, yönetebiliriz.

Amma.. asla bedenlerimizi bırakamayız..

Bakımını yapar, onarabiliriz; fakat bir başkasıyla değiştiremeyiz.

Buna izin verilmemiştir.

İşte bu “izinli olmama hali”dir,

KUL olduğumuzu bizlere kalplerimizin derinliğinden hissettiren..

Biraz daha düşünürsek.. Şehadet Dünyası’nda uzlaşmak zorunda olduğumuz, her daim buna zorlandığımız ve de başarmaya çabaladığımız öncelikli uğraşımızın da bu olduğunu görürüz. Bir yapıya yüklenen bu kadar ayrı dünyaların bir arada tutulduğunu da görmeye başlarız..

İşte eğer bunu başarabiliyorsak..

kendimizle savaşmayı da bırakır, bezgin ve yılgın olmayan bir sakinlikle

kendimize ve çevremize bakabilir ve de en önemlisi

içine doğduğumuz makamın yüceliğini,

aynaya her baktığımızda yüzümüzden dünyaya geri yansıdığını görebiliriz.

El hamdulillah, bizler Müslümanız.